

Arrest

nr. 96 386 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 25 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven diezelfde dag in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiïet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad (Centraal-Irak). Sinds februari 2006 zou u hebben ingestaan voor het onderhoud van

de generatoren van de 'New York Times' in Bagdad. Eind 2007 zou u zijn bedreigd omwille van uw werk voor de Amerikanen. U zou geen gevolg hebben gegeven aan deze bedreiging en stopte niet met uw werk. Op 9 januari 2008 werd u door onbekenden in overheidswagens aangevallen en geslagen. De volgende dag zou u uw huis in Ameriya hebben verlaten en zou u naar een andere wijk, Zafaraniya, zijn gegaan. De situatie in Zafaraniya zou echter nog slechter zijn geweest dan in Ameriya en daarom zou u naar de Hathiya-wijk zijn verhuisd. Sindsdien zou u eveneens uw werk hebben stopgezet, daar u tijdens de aanval ernstige verwondingen had opgelopen aan uw nier en u niet meer kon werken. In maart 2009 zou u naar Syrië zijn gegaan voor medische verzorgen. U zou er drie maanden hebben gebleven en keerde daarna terug naar de Hathiya-wijk. In mei 2010 zou u opnieuw naar Syrië zijn gegaan om een operatie aan uw nier te ondergaan. U zou er tot december 2010 zijn gebleven en zou daarna zijn teruggekeerd naar de Hathiya-wijk. In 2011 zou u deelgenomen hebben aan de betogingen op het Tahrir-plein. Uw broer zou in april 2011 gearresteerd zijn geweest omwille van zijn deelname aan deze betoging. Ook twee andere personen van de groep waarmee u ging betogen zouden in augustus zijn gearresteerd. Daar u vreesde dat ook uw naam zou worden genoemd als betoger en u daarom zou worden gearresteerd, zou u besloten hebben om onder te duiken in de Zafaraniya-wijk. De bewoners van het huis waar u onderdook, zouden u echter hebben gewaarschuwd dat u niet welkom was in de wijk. U besloot daarop Irak te verlaten.

Op 15 oktober zou u van Bagdad naar Zakho, Noord-Irak, zijn gereisd. Dezelfde dag zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 24 oktober 2011 aan in België. Op 25 oktober vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanspraak legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een diploma, een CD-rom met nieuwsfragmenten, zes medische rapporten, een kopie van een politieel onderzoek, een kopie van uw huwelijksakte, een werkattest van de NY Times, een kopie van de lerarenkaart van uw broer K.(...), een document opgesteld door uw broer K.(...), twee woonstkaarten en een dreigbrief.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaarde vooreerst in 2007 bedreigd te zijn geweest omwille van uw werk voor de Amerikanen. Daar u echter uw werk niet zou hebben stopgezet zou u op 9 januari 2008 zijn aangevallen en geslagen (CGVS, pg.7). Uw verklaring dat u bedreigd werd omdat u werkte voor de Amerikanen blijkt echter volledig gebaseerd te zijn geweest op uw eigen interpretatie en analyse (CGVS, pg.10). Deze bewering vindt geen grond in uw verklaringen. Zo ging het hier in concreto over een dreigbrief met een kogel (CGVS, pg.8). In de dreigbrief zelf die u ter staving neerlegt, wordt er met geen woord gerept over uw werk voor de Amerikanen (zie vertaling dreigbrief, CGVS, pg.1). Ook u geeft duidelijk aan dat de dreigbrief u gebod om als sjiïet de wijk te verlaten, niets meer en niets minder (CGVS, pg.9). Bovendien was u niet de enige in de wijk die een dergelijke dreigbrief had ontvangen, velen werden zelfs volgens uw verklaringen vermoord (CGVS, pg.9). U zou geen gevolg hebben gegeven aan hun eis om de regio te verlaten. Het lijkt dan ook zeer waarschijnlijk dat u daarom op 9 januari 2008 in uw wijk werd aangevallen. Uiteindelijk zou nagenoeg elke sjiïet Amariya hebben verlaten, iets wat u tot op dat moment (nog) niet had gedaan (CGVS, pg.10). Niets wijst er aldus op dat u specifiek werd gevisieerd omwille van uw werk voor de Amerikanen, dan wel omwille van het feit dat men u - in het toenmalige klimaat van sektarisch geweld tussen sjiïeten en soennieten - als sjiïet uit de wijk weg wou, iets wat u uiteindelijk heeft gedaan. Bovendien werd u van januari 2008 tot september 2011, toen u woonachtig was in de sjiïtische wijk Hathiya niet meer gevisieerd (CGVS, pg.11). Laatst genoemd element sterkt dan ook het vermoeden dat u het slachtoffer werd van het algemeen sektarisch geweld en niet individueel werd gevisieerd omwille van het werk dat u had verricht voor de Amerikanen.

Echter, hoewel er tegen het licht van het sektarisch geweld dat Bagdad teisterde gedurende de periode van 2006 en 2008 er geloof kan gehecht worden aan uw verdrijving als sjiïet in 2008, kan u niet aannemelijk maken dat u actueel opnieuw louter en alleen vanwege uw sjiïtisch geloof vervolgd wordt. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd dat er in de periode van 2006 tot 2008 inderdaad massaal sjiïtische families louter en alleen vanwege hun sjiïtisch geloof zijn verdreven uit overwegend soennitische wijken van Bagdad. Veel verdreven families hebben zich gevestigd in eerder sjiïtische wijken van Bagdad. Echter uit diezelfde informatie van het CGVS blijkt ook dat na 2008 het sektarisch geweld in Bagdad sterk is verminderd en dat de veiligheidssituatie in deze regio opmerkelijk is verbeterd. Ook u gaf aan na uw verdrijving uit 'Amariya' in 2008, zonder enige problemen in Hathiya te hebben gewoond (CGVS, pg.11).

Vervolgens dient aangestipt dat u verklaarde sinds september 2011 in het vizier te zijn gekomen van Mehdi-leden toen u verhuisde naar Zafaraniya (CGVS, pg.13). Dient echter te worden opgemerkt dat uzelf besloot om naar Zafaraniya te verhuizen en dat u wist dat deze wijk een bolwerk was van milities (CGVS, pg. 12). De bedreiging zou er enkel uit hebben bestaan dat u niet welkom was in de wijk (CGVS, pg. 13). Het loutere feit dat u niet welkom was in de wijk, kan bezwaarlijk worden ondergebracht als 'vervolging'. Bovendien dient ook de aanleiding tot uw verhuis naar Zafaraniya in vraag te worden gesteld (zie supra) en is er geen zwaarwichtige reden waarom u zich niet opnieuw in Hathiya zou kunnen vestigen.

Wat het tweede luik van uw relaas betreft, stelt u te worden geïnterviewd door de huidige autoriteiten omdat u zou hebben deelgenomen aan de betogingen op het Tahrir-plein om uw ongenoegen te uiten over de huidige regering (CGVS, pg. 11). Dient echter opnieuw te worden opgemerkt dat u geen enkel objectief element kan aanbrengen die deze vervolging staft.

U vreest te zullen worden gearresteerd daar ook uw broer en twee medebetogers uit uw betogersgroep werden opgepakt en gevangengenomen na hun deelname aan de betogingen (CGVS, pg.11,12). U stelt dat de arrestatie van twee medebetogers in augustus een duidelijk teken aan de wand was dat uw broer gedwongen werd namen van medebetogers vrij te geven (CGVS, pg.11) en dit evenzeer een duidelijk signaal was dat de autoriteiten beschikten over nieuwe namen van medebetogers (CGVS, pg.12). Dit gegeven zou u hebben afgeschrikt, daar u niet uitsloot dat u de volgende in de rij zou zijn (CGVS, pg.12). U redeneerde immers als volgt: 'We waren met zeven of acht jongens die deel hadden genomen aan de betogingen. Als er twee of drie werden opgepakt, zou dit automatisch betekenen dat de rest ook zou worden gearresteerd' (CGVS, pg.12). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u geen enkel initiatief heeft genomen om u verder te informeren over het lot van uw drie of vier andere medebetogers (CGVS, pg.14). U geeft aan dat dit niet evident is, dat u weg bent uit Irak en dat u niets meer voor hen kunt betekenen (CGVS, pg.14). Dient echter te worden gesteld dat deze informatie heel wat voor u zou kunnen betekenen, daar deze u de mogelijkheid zou geven om uw eigen risico op vervolging op een correcte manier te kunnen inschatten. Zeker gezien het feit dat u uw vrees louter en alleen baseert op de arrestaties van uw medebetogers. Uzelf beschikt over geen enkele indicatie dat u daadwerkelijk door de autoriteiten werd gezocht. U bleef, zonder gevolg, tot september 2011 op hetzelfde adres wonen als voor de betogingen (CGVS, pg.12) en zou tot op heden niets hebben vernomen dat in deze richting zou wijzen (CGVS, pg.13). Een uitgelezen manier om uw daadwerkelijk risico op vervolging in te schatten, was dan ook om contact op te nemen met uw medebetogers en te peilen naar hun situatie. Dat u echter naliet deze handelingen te stellen, kan niet worden verklaard. Dit maakt dat uw vrees danig in vraag kan worden gesteld.

Dient overigens te worden gesteld dat de deelname van uw broer en uw twee gearresteerde medebetogers veel grotere proporties aannam dan uw deelname. U verklaart dat u meteen stopte met uw deelname aan de betogingen toen een veiligheidsagent in burgerkledij u had verwittigd dat u bij een volgende deelname zou worden opgepakt of gearresteerd (CGVS, pg.9). Uw laatste deelname aan de betogingen dateerde van eind april 2011 (CGVS, pg.11). U geeft zelf aan dat het risico om deel te nemen of opgepakt te worden vanaf mei toenam (CGVS, pg.11) en dat het doelwit van de arrestaties vooral journalisten en activisten waren die iedere vrijdag aanwezig waren (CGVS, pg.11). Blijkt vervolgens dat uw broer een journalist is die voor verschillende mediagroepen werkt (CGVS, pg.11) en dat de twee medebetogers die werden opgepakt tot juni of juli door waren gegaan met hun deelname aan de betogingen (CGVS, pg.14). Er kan dan ook worden gesteld dat deze drie medebetogers over een profiel beschikten dat duidelijk verschillend was van het uwe. Het is daarom dan ook niet plausibel dat u op eenzelfde manier door de autoriteiten zou worden aangepakt, te meer er in uw geval daartoe ook geen enkele concrete indicatie is.

Ten slotte kan moeilijk worden begrepen dat u besloot midden september 2011 een klacht in te dienen bij de politie over de bedreigingen die u ontving in de Zafaraniya-wijk (CGVS, pg.12). Enerzijds omdat uzelf aangaf dat de wijk werd gedomineerd door milities en organisaties die versmolten zijn met de veiligheidsdiensten (CGVS, pg.12). Dat u, met dit gegeven in het achterhoofd, dan ook klacht indiende bij de politie van Zafaraniya (CGVS, pg.2) waarvan de mogelijkheid groot was dat deze versmolten waren met uw belagers, is dan ook merkwaardig te noemen. Eveneens merkwaardig is het feit dat uw klacht wel degelijk werd opgevolgd, ondanks het feit dat u niet welkom was in de wijk, getuige de verschillende documenten die u hiervan voorlegt. Anderzijds stelde u mogelijks te worden geïnterviewd door de autoriteiten omwille van uw deelname aan de betoging. Dat u het risico nam om dan ook het hol van de leeuw binnen te stappen om aan te klagen dat u niet was gewenst binnen de wijk, staat haaks op uw eigen verklaringen.

Bovenstaande elementen maken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt te worden geïnterviewd omwille van uw werk voor de Amerikanen en omwille van uw participatie aan betogingen. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft voorgelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, twee woonkaarten, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van uw huwelijksakte, een werkattest van de NY Times, en een kopie van de lerarenkaart van uw broer K.(...) en uw diploma bevestigen uw identiteit, afkomst en voormalige werkzaamheden. Elementen die door het CGVS niet meteen in twijfel worden getrokken. Het document dat door uw broer K.(...) werd opgesteld en dat getuigt van de bedreigingen die u zou hebben ontvangen, heeft een gesolliciteerd karakter daar deze werd opgesteld door uw broer ter uwen behoeve. Het politieel onderzoek bevestigt uw verklaring dat u niet welkom was in de Zafarniya-wijk. Er kan echter worden opgemerkt dat het hier om een kopie gaat waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend. De CD-rom met nieuwsfragmenten tonen inderdaad de betogingen op het Tahrir plein, maar vormen geen enkel bewijs van de voorgehouden vervolging die u hierom zou hebben gekend of zou moeten vrezen. De dreigbrief bevestigt het feit dat u als sjiïet werd geviseerd, wat evenmin ter discussie staat.

De zes medische rapporten tonen de problemen met uw nier aan, maar geven geen verdere informatie betreffende de omstandigheden waarin deze problemen zouden zijn ontstaan en zijn evenmin een bewijs van de problemen die u zou hebben gekend. Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich - indien gewenst - te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiïetische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad", dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiïetische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus

meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 1A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 §2, §4 e) en §5, en de artikelen 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel. Verzoeker meent niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de beslissing die door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen is. Ten eerste wijst verzoeker er op dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, nationaliteit en herkomst, alsook het feit dat hij voor de Amerikanen heeft gewerkt. Ten tweede benadrukt verzoeker dat hij werkelijk heeft geprobeerd om zijn vraag te expliciteren door alle relevante elementen in een duidelijk en nauwkeurig verhaal te presenteren, waarbij verzoeker verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Tevens legde verzoeker bewijzen voor met betrekking tot zijn vervolgingsproblematiek, namelijk dat hij een klacht heeft ingediend over de bedreigingen in Zafaraniya, het politieel onderzoek, ... Verzoeker vindt het dan ook verkeerd dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert dat hij zijn land niet heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker heeft verklaard zijn land te hebben verlaten omdat hij meer dan een keer werd bedreigd omwille van zijn werk voor de Amerikanen en hij voert aan dat het volkomen logisch is dat hij dat heeft afgeleid, waarbij hij verwijst naar zijn verklaringen uit het gehoorverslag. Het commissariaat-generaal besluit volgens verzoeker op verkeerde wijze dat hij zijn vrees niet op dit voorgevoel kan baseren, daar waar hij werkelijk werd bedreigd en een dreigbrief met kogel heeft ontvangen. Gezien de politieke context, aldus verzoeker, kan men op zekere wijze veronderstellen dat het is omdat hij voor de Amerikanen werkte. Aangaande de betogingen tegen de regering op het Tahrir-plein waar verzoeker aan heeft deelgenomen en het feit dat zijn broer thuis werd opgepakt en gearresteerd, gevangengezet en vastgehouden samen met twee andere medebetogers, voert verzoeker aan dat hij bang was en dat het volkomen onrechtvaardig is dat de commissaris-generaal hem verwijt niet geprobeerd te hebben om informatie over zijn broer te verkrijgen. Immers, zo stelt verzoeker, is hij hier en is het niet duidelijk. De commissaris-generaal stelt zich volgens verzoeker op geen enkel moment vragen over zijn behoefte aan bescherming. Daarna citeert verzoeker uit een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit hij afleidt dat men steeds het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees moet onderzoeken, waarna hij besluit dat hij wel degelijk voldoet aan de grondvoorwaarden uit het Vluchtelingenverdrag, omdat hij werd bedreigd omwille van zijn werk voor de Amerikanen en omwille van zijn deelname aan de betogingen tegen de regering; dat hij vervolgd wordt omdat hij door Islamitische groeperingen wordt bedreigd en dat het daarbij duidelijk is dat de Iraakse Staat hem niet kan beschermen – verzoeker verwijst hierbij naar artikel 48/5 §1 van de vreemdelingenwet – omdat de agenten van vervolging zich in de regering bevinden en dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep ten gevolge van zijn politieke actie en zijn werk voor de Amerikanen. Aldus meent verzoeker als vluchteling te moeten worden erkend.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal worden geweigerd, wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om zijn verklaring dat hij bedreigd werd wegens zijn werk voor de Amerikanen hard te maken, omdat deze volledig is gebaseerd op verzoekers eigen interpretatie en analyse en geen grond vindt in zijn verklaringen. Gelet op het feit dat er in de dreigbrief die verzoeker ontving met geen woord gerept werd over verzoekers werk voor de Amerikanen, dat in de dreigbrief enkel stond dat verzoeker als sjiit de wijk waar hij woonde diende te verlaten en dat hij niet de enige was in de wijk die zo een dreigbrief had ontvangen, concludeert de commissaris-generaal dat verzoeker eerder het slachtoffer was van het algemeen sektarisch geweld en dat hij niet individueel werd geïsoleerd vanwege zijn werk. De commissaris-generaal merkt daarbij echter op dat verzoeker, in het licht van het sektarisch geweld dat Bagdad teisterde gedurende de periode van 2006 tot 2008, niet aannemelijk kan maken dat hij actueel opnieuw louter en alleen vanwege zijn sjiitisch geloof vervolgd zou worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, concludeert de commissaris-generaal dat er in de periode 2006-2008 inderdaad massaal sjiitische families louter en alleen vanwege hun geloof zijn verdreven en zich daarna hebben gevestigd in andere wijken van Bagdad, maar tevens blijkt uit die informatie dat het sektarisch geweld in Bagdad sterk is verminderd. Bovendien gaf verzoeker zelf aan in zijn nieuwe buurt Hathiya geen problemen te hebben gekend. Waar verzoeker verklaarde sinds september 2011 in het vizier te zijn gekomen van de Mehdi-leden toen hij verhuisde naar Zafaraniya, wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker zelf besloot om naar Zafaraniya te verhuizen terwijl hij wist dat die wijk een bolwerk was van milities. Bovendien zou de bedreiging er enkel in bestaan dat hij niet welkom was in die wijk hetgeen bezwaarlijk worden aanzien als vervolging. De commissaris-generaal stelt zich dan ook vragen bij deze verhuis en ziet geen zwaarwichtige reden waarom verzoeker zich niet opnieuw in Hathiya zou kunnen vestigen. Aangaande het tweede luik van verzoekers asielaanvraag – met betrekking tot de vrees van verzoeker te worden geïsoleerd door de autoriteiten omdat hij heeft deelgenomen aan betogingen tegen de huidige regering – stelt de commissaris-generaal dat verzoeker er ook hier niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging met objectieve elementen te staven. De commissaris-generaal vindt het onbegrijpelijk dat verzoeker geen enkel initiatief heeft genomen om verder te informeren naar het lot van zijn medebetogers. Waar verzoeker aangeeft dat dit niet evident is en dat hij, nu hij weg is uit Irak, toch niks meer kan doen, stipt de commissaris-generaal aan dat deze informatie wel heel wat voor verzoeker zou kunnen betekenen, aangezien dit hem de mogelijkheid zou geven om zijn eigen risico op vervolging beter in te schatten. Daar verzoeker over geen enkele indicatie beschikt dat hij zou worden geïsoleerd door de autoriteiten, nog steeds op hetzelfde adres bleef wonen en niets heeft vernomen dat in de richting van vervolging door de autoriteiten zou wijzen, stelt de commissaris-generaal verzoekers vrees danig in vraag. Bovendien, zo voert de commissaris-generaal aan, is het profiel van verzoekers medebetogers aanzienlijk verschillend van dat van hem waardoor het niet plausibel is dat verzoeker op dezelfde manier zou worden aangepakt als zijn medebetogers. Ook vindt de commissaris-generaal het moeilijk te begrijpen dat verzoeker besloot om midden september 2011 een klacht te gaan indienen bij de politie. Het feit dat verzoeker zelf aangaf dat de wijk wordt gedomineerd door milities en organisaties die versmolten zijn met de veiligheidsdiensten en dat verzoekers klacht uiteindelijk zelfs werd behandeld, wordt door de commissaris-generaal hoogst merkwaardig bevonden. De door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn asielaanvraag blijken niet in staat deze appreciatie positief om te buigen. Ook de zes medische rapporten die de nierproblemen van verzoeker aantonen kunnen dit niet. Met betrekking tot medische elementen verwijst de commissaris-generaal in zijn beslissing naar de geëigende procedure, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aangaande de beoordeling van het relaas van verzoeker in het licht van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, besluit de commissaris-generaal op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Verzoeker beweert geïsoleerd en bedreigd te worden door groeperingen die opereerden onder de naam van Al Qaeda die de sjiïeten uit de wijk wilden verdrijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14 juni 2012, p. 9) en vreest tevens opgepakt te worden door de huidige autoriteiten omwille van zijn deelname aan betogingen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14 juni 2012, p. 11).

Aangaande de bedreigingen door de islamitische groeperingen verklaart verzoeker eind 2007 een dreigbrief te hebben ontvangen waarin hij beledigd werd omdat hij een sjiïet is en waarin hij werd aangemaand om de regio te verlaten (zie vertaling dreigbrief, stuk 4, gehoorverslag CGVS 14 juni 2012, p. 1). Alhoewel hierover niks letterlijk in de dreigbrief stond, meent verzoeker ervan te kunnen uitgaan dat deze dreigbrief er was gekomen naar aanleiding van zijn werk voor de Amerikanen. Als antwoord op de vraag van de commissaris-generaal op welke manier hij dan werd bedreigd om te stoppen met werken voor de Amerikanen, gaf verzoeker aan dat zijn aanname puur was gebaseerd op zijn eigen interpretatie en analyse en dat in die periode bijna iedereen die voor de Amerikanen had gewerkt gedood of geïsoleerd werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14 juni 2012, p. 10). De Raad stipt echter aan dat de eigen interpretaties en analyses van een bepaalde situatie niet voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging te kunnen onderbouwen. Deze vluchtelingenrechtelijke vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Verzoeker brengt geen enkel objectief gegeven aan om zijn vrees te staven. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker zichzelf op dit punt enigszins lijkt tegen te spreken, door te verklaren dat hij niet de enige was die de wijk moest verlaten maar dat er velen waren die de dreigbrief hadden ontvangen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14 juni 2012, p. 9). Net zoals de commissaris-generaal uiteenzet in de bestreden beslissing, moeten de gebeurtenissen die verzoeker uiteenzet wellicht worden beschouwd in het kader van de toenmalige sektarische spanningen tussen sjiïeten en soennieten die aanleiding gaven tot een verhoogd aantal burgerslachtoffers, wat ook door de informatie van de verwerende partij wordt bevestigd (stuk 19, Landeninformatie, *Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – BAGDAD, 16 juli 2012*, p. 13-15). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij individueel werd (of in de toekomst zal worden) geïsoleerd omwille van zijn werk voor de Amerikanen en wederom aangeeft dat deze vrees berust op zijn eigen veronderstellingen door te verklaren dat “Gezien de politieke context, [...] men [kan] veronderstellen op zekere wijze dat het is omdat hij voor de Amerikanen werkte.” (verzoekschrift p. 4), maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk.

2.6. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Zoals hierboven reeds gesteld vreest verzoeker tevens gearresteerd te worden door de huidige autoriteiten omdat hij heeft deelgenomen aan verscheidene betogingen tegen de regering samen met nog een aantal bekenden van hem die reeds zijn opgepakt, waaronder zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14 juni 2012, p. 7-8). De commissaris-generaal stipt in de bestreden beslissing terecht aan dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker geen enkel initiatief heeft genomen om verder te informeren naar het lot van zijn medebetogers (bestreden beslissing, p. 2). In zijn verzoekschrift beweert verzoeker dat hij bang was, dat het onrechtvaardig is dat de commissaris-generaal hem verwijt niet meer te hebben geprobeerd om nog enige informatie over zijn broer en de anderen te verkrijgen en dat het niet duidelijk is omdat verzoeker hier in België is. Hoewel verzoeker thans oppert niet meer te kunnen informeren naar de huidige toestand, merkt de Raad op dat hij in het kader van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk bevestigde dat hij nog wel contact had met zijn broers K. en Y. en dit minstens tot een goede week voor het gehoor, alsook met zijn echtgenote en dit tot minstens ongeveer vijf dagen voor het gehoor (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14 juni 2012, p. 4). De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoeker, die frequente en rechtstreekse contacten onderhoudt met zijn onmiddellijke omgeving in zijn land van herkomst, niet in staat zou zijn om verdere info in te winnen over de toestand aldaar en te informeren naar zijn medebetogers. Verzoekers nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

2.7. Bovendien wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van de vrees van verzoeker voor de autoriteiten volgens de commissaris-generaal op de helling komt te staan omdat hij zich enkel baseert

op de arrestatie van zijn medebetogers van wie het profiel sterk verschilt van dat van verzoeker zelf. De deelname van de medebetogers aan de protesten nam immers veel grotere proporties aan dan die van verzoeker en de broer van verzoeker liep als journalist veel meer in de kijker van het regime. Ook beschikt verzoeker over geen enkele concrete indicatie dat hij zelf daadwerkelijk zou worden geïdendeerd. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoeker ondanks zijn vrees voor de autoriteiten toch een klacht is gaan indienen bij de politie omwille van de bedreigingen toen hij in Zafaraniya verbleef (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14 juni 2012, p. 12). Als verzoeker werkelijk een vrees koesterde voor het regime, dan kan men verwachten dat verzoeker niet zelf stappen zet naar de autoriteiten toe. De Raad stipt aan dat de commissaris-generaal verzoeker er tijdens zijn gehoor op wees dat hij eerder had verklaard niet in Zafariniya te durven blijven wegens de samensmelting van Mehdi-leden en de politie en dat hij uiteindelijk dan toch klacht indient, waarop verzoeker antwoordde dat de politie toch niks zou doorhebben en dat Zafariniya wordt gezien als een veilige wijk en de situatie stabiel is (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14 juni 2012, p. 14). Gelet op bovenstaande elementen maakt verzoeker het dan ook geenszins aannemelijk dat zijn vrees voor de autoriteiten gegrond is. Gelet op de ongelooftwaardigheid van verzoekers vrees te worden geïdendeerd omwille van zijn werk voor de Amerikanen en door zijn deelname aan de betogingen tegen het regime door hen te worden aangepakt, die verzoeker met zijn verwijzing naar uittreksels uit de rechtspraak niet opheft, dient geen onderzoek te worden gevoerd naar zijn behoefte aan bescherming voor zover deze gestoeld is op zijn activiteiten en de daaruit voortvloeiende bedreigingen. Het betoog van verzoeker dat de Iraakse staat hem niet kan beschermen in de zin van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet en het feit dat hij door zijn politieke actie en zijn werk voor de Amerikanen tot een bepaalde sociale groep zou behoren, is dan ook volstrekt irrelevant.

2.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantooft met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn, waardoor de voorwaarden die in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet worden gesteld niet vervuld zijn en er geen toepassing kan worden gemaakt van aangehaalde artikel.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 §2, §4 e) en §5, en de artikelen 48/5, 57/7ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen, die de Raad overneemt en tot de zijne maakt. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de situatie die door de commissaris-generaal in de motivering van zijn beslissing wordt besproken, door zijn eigen informatie wordt tegengesproken. Volgens verzoeker haalt het Commissariaat-generaal zijn bronnen in zijn beslissing maar op onvolledige wijze aan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart zelf, zo stelt verzoeker, dat de veiligheids-situatie in Centraal-Irak en in Bagdad nog steeds problematisch is en dat er sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen veel aanslagen zijn gepleegd waardoor men geenszins kan concluderen dat er geen enkel risico bestaat. Verzoeker meent verschillende redenen te hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en daarom dient hem de subsidiaire bescherming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te worden toegekend. Verzoekers broer, journalist van beroep, werd opgepakt en is

nog altijd gedetineerd en verzoeker beweert dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Irak.

2.11. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatzonderlingen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het asielaanvraag van verzoeker onvoldoende geloofwaardig is waardoor bijgevolg niet kan worden aangenomen dat hij op die grond in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan verzoekers betoog niet bijgetreden worden. Uit het geheel van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, en die zowel aan het administratief dossier (stuk 16, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – BAGDAD, 5 januari 2012) als aan de nota met opmerkingen werd toegevoegd (Nota met opmerkingen, bijlage 1, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – BAGDAD, 16 juli 2012), blijkt dat, hoewel de toestand in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, de algemene veiligheidssituatie wel verbeterd is en dat, indien er aanslagen zijn, deze veelal gepleegd worden tegen bepaalde risicogroepen, zijnde politie, leger, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er is geen aanhoudend geweld tussen opstandelingen en overheidstroepen en, indien er sprake is van een gewelddadig treffen, heeft het eerder een beperkte impact op het leven van de burgers. Verzoeker toont niet aan dat de conclusie van de commissaris-generaal op grond van artikel 48/4, §2, c), die gestoeld is op een integrale en grondige analyse van de veiligheidssituatie, zou worden tegengesproken door zijn eigen bronnen.

2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN